

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Sacratissimorum Jesu [Iesu] Christi Vulnervm

Wael Van Vronesteyn, Willem de

Antverpiæ, 1649

De Vulnere manus dexteræ. Vulnera Christi,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49125](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49125)

sint cœli, ac abyssi, quibus illud aperitur, hæc clauditur.

AD sacrum hoc vulnus dexteræ manus, cum omni fiducia pete à Deo, ut æternam beatitudinem consequi possis.

CONSIDERATIO I.

Vulnera Christi

Cœlum in terra.

SI fieri potest, ut in terra cœlum reperiat, hoc ille consecutus est, qui

*Psal. 17.
v. 15.*

*Serm 61.
in Cant.*

qui sacra Domini Iesu vulnera invenit. Cœli felicitas ac beatitudo est Deum intueri; *Satiabor*, inquit Propheta Regius, *cum apparuerit gloria tua*. Animarum autem in hoc mundo beatitudo consistit in meditatione, & cognitione atque imitatione patientiæ, quam in passione, cruce, vulneribusque suis tolerandis, Salvator nobis exhibuit, quæ illi adedò gravia fuerunt, ut indignum arbitrari debeamus, sine passione, cruce, ac vulnere esse, ubi Dominum Iesum passum, crucifixum, vulneratum conspicimus. *Vult benignus Dux*, ait Bernardus, *devoti militis sui vultum in sua sustolli vulnera, ut illius ex hoc animum erigat, & exemplo suo, reddat ad tolerandum fortio-rem, ac lætiores. Enimvero non sentit sua, dum illius vulnera intuetur*. In quo animæ tolerantis ac patientis summa in terris est felicitas, ac beatitudo, patientem se, ac dura tolerantem, in patiente, ac duriora tolerante Salvatore contemplari.

De cœli pulchritudine quid dicam?
Inexplicabilis illa est à Dei Majestate,
à glo-

à gloria Deiparæ, Angelorum ac San-
ctorum omnium, ab ornatu, & consti-
tutione, quæ à D. Ioanne describun- Apoc. 21.

tur, desumptâ comparatione ab iis,
quæ in terra sunt ornatissima, ac splen-
didissima. Præclarè D. Augustinus: In ps. 85.

*Pulchrum, inquires, est cælum, sed pulchrior
est fabricator cæli. At video cælum, inquires,
& illum non video: oculos enim habes ad vi-
dendum cælum, cor nondum habes ad viden-
dum fabricatorem cæli. ideo venit de cælo, ut
mundet cor, (aquâ scilicet & sanguine
manante è cordis sui vulnere) quo vi-
deatur qui fecit cælum, & terram. Ita Chri-
sti sacrosancta vulnera, non solùm di-
gnos nos reddunt, ut Dei, cælique pul-
chritudinem conspiciamus, sed & ipsa,
ait Blosius, plus pulchritudinis, lætitiæ, atque Expl. sup.
pass. Dom.
c. 19.
claritatis toti cælesti curiæ conferunt, quàm
omnia alia, quæ in vita perenni, excepta divi-
nitate, habentur. quare deplorandum, ait, tan-
tam pulchritudinem, toto terrarum orbe, parum
adeò ab hominibus æstimari.*

Pium hunc Ludovici Blosij sensum, Tom. 1. l. 6.
piè æquè, ac doctè confirmat Iulius de Deo uno
quest. 19.
Cæsar Recupitus, Societatis nostræ

N Theolo-

*Apoc. c. 5.
v. 21.
v. 24.*

Theologus, utiturque S. Ioanne Evangelista, qui ait, *vidisse se lucernam seu lumen Agni stantis in medio Throni tanquam occisi*, cuius scilicet vulneribus, totidem veluti solibus, cœlum universum illustrabatur. Quod occisi, & vulnerati

*Apoc. c. 21.
v. 11.*

Agni lumen, S. Ioannes dicit esse *tanquam lapidis Iaspidis*; quæ gemma, ut ait S. Hieronymus, est *quasi mixto cruore subrutilans*, & uti Cornelius noster *quasi plagis dissecta*; quâ quid clarius significatur, quàm Agnus noster occisus & plagis dissectus, qui pleno, non mixto cruore subrutilans, sacratissimis suis vulneribus, augustissimum gloriæ lu-

*P. 3. q. 92.
a. 2. in corp.*

men, ut cum S. Thoma loquar, cœlo infundit; cumque Iaspis gemma, colore vario fulgeat, tot cœlum occisus Agnus divinis illustrat Iridibus, quot in illud vulnera, meritis innumeris, gloriaque redundantia intulit.

Quam gloriam, quantum in mortali vita licuit, prælibavit S. Mater Teresia, quæ solo splendore, ac lumine vulneris manus Domini dextere conspecto, ita afficiebatur animo, ut
spreto

spreto omni eo, quod mundus pulchrum, ac speciosum æstimat, sacro isti vulnere semper adhæserit, in eoque dum vixit, cœlum suum elegerit. Quid si reliquorum vulnerum gloriam conspexisset Theresia? Credidisset sanè cœlos novos in terra condidisse Deū. Fixum itaque, ratumque sit cum Ludovico Blofio, *sacra Domini vulnera plus pulchritudinis, atque claritatis toti cœlesti Curie conferre, quàm omnia, quæ in vita perenni, excepta divinitate habentur, eademque nobis in vita hac mortali totidem cœlos esse.*

In monte Thabor facies resplenduit Matth. 17.
 Salvatoris, sicut Sol, & vestimenta ejus fa- v. 1.
 eta sunt splendentia, & candida nimis velut Mar. 9. v. 1.
 nix, qualia fullo, ut ait Marcus, non potest
 super terram candida facere; æternæ quippe lucis candor illis à Domino communicabatur. Captus hoc splendore, & candore, ac gloriâ Petrus, sui ac sociorum Apostolorum oblitus, exclamat: Domine, bonum est nos hîc esse; faciamus hîc tria tabernacula: Tibi unum, Moysi unum, & Eliæ unum. Non enim sciebat, quid diceret,

N 2

ait

x p. stim,
c. 5.

ait Evangelista. Verum scit sanctus Bonaventura quid dicat, cum vult, ut faciamus tria tabernacula in vulneribus Salvatoris, unum in pedibus, unum in manibus, & unum in latere, ac corde Iesu; in quibus plane bonum est nos esse, omnia opera nostra peragere, & celo in terra frui, est enim in illis omnis cœli splendor, atque ornatus.

Delib. arb.
l. 3. c. 25.

De cœli suavitate quid dicam? de illa ambrosia? de que illo nectare? *Tanta*, ait Augustinus, *suavitas ac jucunditas est lucis æternæ, ut etiamsi non liceret amplius in ea manere, quàm unius diei morâ; propter hoc solum, innumerabiles anni hujus vitæ, pleni deliciis, & circumfluentia temporalium bonorum, re-Elè meritoq; contemnerentur. Non enim falso ac pravo affectu dictum est: melior est dies una in atris tuis super millia. Habent & hîc in terris atria Domini, sacratissima scilicet illius vulnera, jucunditatem, & suavitatem suam, quæ omnes mundi delicias superât, & cœlestes adæquant.*

Marg. Sp.
c. 19.

Ita expertus judicavit Abbas Blofius, cum ait: Ore ad patulum vulnus lateris ejus apposito, cœlestem suavitatem ex corde ipsius manantem gustato, reuera enim torrens volu-

ptatis

pratis illinc erumpens te abundanter satiare poterit. Ita sancta virgo Ludgardis lateri Domini sibi occurrentis, dum ad templum ægra se conferret, os applicans tantam exsugebat dulcedinē, ut nullis posse affligi ærumnis se crederet, in quibus cœli solatia ex divino illo fōte hausta non experiretur. Ista dulcedine perfundebatur iterum Blofius, cū ait, *Saluto, Domine Iesu, rosea, ac suavissima vulnera tua, quæ suscepisti pro me, & in quibus descripsisti me. Salvete, salvete, salvete vernantes, & saluti-feræ plagæ Redemptoris mei, & amatoris mei.*

Barth. Fi-
zen. in vita
16. Iunii,

Inst. spir.
c. 11.

Nec minore affectu in omnem suavitatem effunditur S. Mechtildis, cum ad Domini vulnera exclamat. *Salvete monumenta charitatis, testimonia obedientiæ, signa iussionis paternæ, & pretia redemptionis humanæ, salvete gaudium Angelorum, gloria patriarcharum, zelus Apostolorum, fortitudo Martyrum, lumen Doctorum, patientia Confessorum, decus ac splendor virginum, solatium sanctorum omnium.*

Sic & ille è Societate nostra piè & eleganter accinebat.

Otho zylus
in poem. de
vuln. Dom.

Salvete, ô dulces plagæ, quas mitis Iesus.

N 3

Pertulit,

Pertulit, humanae restaurans damna salutis:
 Salvete, ô reflui divino sanguine fontes,
 Vos, ego, vos non ore bibam, sed pectore toro;
 Quoq; magis biberim, sitiam magis. ite liquores,
 Ite salutiferi per membra arentia rivi;
 Totus ut in venas, & viscera serpat Iesus.

Ita ser^{Del}vi^{Del} animum recreant in Domini vulneribus, præ his nullas delicias amantes, nullas quærentes.

In ejus
vita.

S. Clara Affisia, nullo non die statis precibus sacra Domini vulnera salutabat, ac venerabatur, quo in pietatis exercitio, ingenti semper consolatione perfundebatur, utque sanctissimorum horum pignorum assiduum haberet monitorem, fune aspero, nodis quinque implexo, corpus cingebat.

Neque in oratione tantummodo, piisque devotionis exercitiis, quibus vulnera Domini colimus, hanc cœli suavitatem invenire est; sed in ipsa etiam tribulationum, atque afflictionum amaritudine, uti mox in sancta Ludgarde vidimus, & ipse Salvator nos docet. Juvenis nobilis, & lectæ virtutis, familia Senensis, Ioannes de Incôtris, in deliciis

Laur. Scab.
lab. in
Moral. 19.
de pass.
Dom.

deliciis paternæ domus educatus, illis nuntium remittens, Ordini sancti Augustini nomen dedit. Mox tamen vitæ religiosæ incommodis in gravem mœrorem dejectus, domum paternam repetere statuit. At non passus id Salvator, se illi videndum obtulit, detecto lateris vulnere: fili, inquit, ubi tibi minus sapidus, lectus durior, nocturnæ vigiliæ, meis concinendis laudibus constitutæ, molestiores fuerint, ingredi vulnus hoc, & intinge illa in divino sanguinis mei condimento, & cœlesti tibi suavitate dulcescent. Momenti obtemperavit juvenis, & tantis cum solatiis, tantisque virtutibus vitam peregit, ut beati appellatione à sede Apostolica meruerit condecorari.

Huic non absimile, quod Bononiæ in templo PP. Prædicatorum tabulæ inscriptum legit, mihi que transcripsit è Societate nostra vir fide dignus. Novitius sacro illo in Ordine, communi cibo assuescere vix poterat. Iuveni gravis erat hæc lucta, cui ne succumberet, panem, quem maximè fastidiebat,

per urbem collectum, ac sæpe mucidum, arripit, cumque eo ad imaginem depositi de Cruce Salvatoris, & in afflictissimæ Matris sinum recumbentis convolat, querelas suas apud Deiparam deponens, opemque implorans: quæ blandè Tironem intuita panem accipit, cruento dilecti filii lateri intingit, illique reddit; quo gustato, credidit se adscriptum Beatorum numero, *qui manducabunt panem in regno Dei*; vixitque deinde paupere, ac religiosâ mensâ contentus, quam sacro, ac sapido sanguinis Domini cõdimento, sapidam sibi quotidie reddebat. Ita faciebat in Hispania Religiosus alter è sacra Carmelitarum Discalceatorum familia, qui acescens vinum, ut saperet è vitro, veluti è latere Domini hauriebat.

Luc. 14.

Carolus à
Brux. in
elogiis.

Suo etiam solatio à vulnerato Salvatore affectus fuit frater Ioannes Baptista Faventinus ex D. Francisci familia Capucinus laicus. Hic perditis moribus homo, cum Ordini sacro se dedicasset, tantò in religiosa vita melior,

lior, quantò in priore deterior fuerat, monitus coram toto monasterio à superiore suo, vel ut emendaretur, vel ut ad omnem virtutem magis erudiretur, adeò monitionem hanc sensit, ut venâ pectoris disruptâ, sanguinem per os copiosè eiecerit, quem manu excipiens, & ad Ecclesiam convolans, Salvatori in cruce pendenti obtulit: En, inquiēs, Domine, quæ pro te patior. Cùm Dominus, revulsâ è cruce manu, sanguinem è sacro suo latere profluentem consimili voce reddidit: en Baptista, quæ ego pro te passus sum. Quâ Salvatoris sui benignitate confirmatus, quæcunque illi deinde ardua occurrerunt, in latere ac sanguine Domini reposuit, atque in deliciis habuit, & tanquam dona è cælo missa, de manu Dei accepit.

Qui mihi hoc in opusculo usui sæpe fuit Lucas Wadingus Annalium Ordinis Minorum scriptor accuratus, etiam hic erit. Narrat ille, fuisse Ordinis sui Guardianum Lunelli in Provincia Montispeffulana, parum memorem,

An. Chr.

1252. n. 47

10. 2.

morem, rationem, jusque ipsum postulare, hominem, quemadmodum per summam liberalitatem in Religione Deo, Dominoque suo se consecrat, sic à Superioribus eodem amoris sinu excipiendum, ac tractandum esse; hujus, inquam, moniti Guardianus ille parum memor, Tironem durè admodum, atque asperè habere erat solitus; qui postquam gravem sibi impositam pœnitentiam adimpletset, in Ecclesiam profugit, ubi prostratus coram Crucifixo, Ecce, inquit, Domine, quanta pro te patior; ecce quas molestias mihi ingerat inhumanus Guardianus. Tu nosti, potuisse me has calamitates evadere, neque enim deerant mihi in sæculo facultates lautè vivendi. Cui benignè Christus; Ecce etiam, quæ ego pro te passus sum; quæ mihi illata ludibria, quæ vulnera, quæ suprema malorum: neque verò ulla culpa mea, tua omnis. Ego innocens pro te peccante omnia perpessus. Correxit errorem suum iuvenis, & in cruce, ac vulneribus Domini sui deinceps suavè vitã duxit.

Eia

Eia Tirones ! eia Christi novellæ
 plantæ ! novella sanctissimi Ordinis ve-
 stri germina ! non unam vos mihi feci-
 stis hoc in opusculo de vobis scribendi
 occasioem : postremum modò vos
 compello, & adhortor, ut scilicet cùm
 Apostolo, *in fame, ac siti, in frigore, ac nu-*^{2. Cor. II.}
ditate, in labore, & ærumna, in vigilijs multis,^{v. 27.}
 in necessitatibus, ac tentationibus
 quotidianis, confortemini in Domi-
 no, & in potentia, ac suavitate sacra-
 tissimorum ejus vulnerum : illa vene-
 ramini, illis adhærete, & videbitis
 auxilium vulnerati Iesu super vos.

Atque ita vulnera Domini gaudia
 sunt, solatia, dulcedo, ac beatitudo in
 omni tribulatione ad patientem &
 vulneratum Salvatorem recurrenti-
 bus, eumque sincerè amantibus; ad
 quem eleganter ille nos invitat, cùm
 ait :

*Huc, huc, vel è cœli Hybla apes mellificæ,
 Vbi flori unico quinque alvearia non sufficiunt,
 Tam suavis est.*

*Inglavis
 elog. 86.*

Est enim Salvator flos ille campi, & lilium^{Cant. 2.}
convallium, adeò succulentus & suavis,^{v. 1.}

ut

ut mellis, & consolationis omnis materiam in quinque sacrorum vulnerum suorum divinis alveariis superabundantem sufficere possit, quâ quidquid aduersum nobis, atque acerbum accidit, veluti dulcedine è cœlo haustâ leniamus.

CONSIDERATIO II.

*Vulnera Christi**Via ad patriam.*

I. Pet. 2.
v. II.

In opus de
cōtemptat.

Lib. I. Inst.
Sp. c. 17.

ADvenæ super terram, & peregrini omnes sumus. Via nobis ad patriam sunt Domini vulnera; *Via*, inquam, sunt, ut cum S. Thoma loquar, *rectissima absque devio: Via brevis absque tædio; via plana absque cumulo; via secunda absque periculo, via jucunda cum socio bono, scilicet cum te, Domine, amantissimo Duce.* Ita Ducem ac socium hac in via morienti S. Mechtildi se Salvator exhibuit jucundum omnino, ac lætum, magna Majestate, ac gloria, patentibus vulneribus, quasi tot modulatis

Christi Vulnerum.

^{ut} 205

dulatis vocibus suavè canentibus, per
sacrorum horum vulnerum gaudia, in
sempiternum Domini sui gaudium in-
traret sancta, ac beata illa anima.

Viam hanc ostendit S. Augustinus : *In Ps. 60.*
Salvator, inquit, si spes nostra factus non esset,
non nos deduceret : deducit tanquam dux, & in
se ducit; per vulnera scilicet sua, tanquam
per viam, & ad se ducit, tanquam ad pa-
triam.

Portæ cœlestis Hierusalem singulæ, *Apo. 21.*
ex margaritis singulis constructæ sunt : *v. 21.*
sed per has ingressus non patet, nisi per
portas anteriores, ex vulneribus Do-
mini, veluti totidem pyropis constru-
ctas, ut de his rectè ille dicat :

Hæc ad arcana cœlitum iter est,
Hæc qui ad Deum non intrat per ostia,
Fur est, & latro.

Ingl. elog.
86.

S. Edmundus morti proximus, Chri- *In vita.*
sti in cruce pendentis effigiem postu-
labat, cujus vulnera deosculatus : Hæc,
inquit, naves meæ sunt, quibus plenis
fiduciæ velis, per rubrum sanguinis
Dominici mare, in diu optatum patriæ
cœlestis portum penetrare spero.

Afferunt

Philip. Ale-
gambe in
vita eius.

Asserunt Hebræorum Magistri, mortuum esse Moysen in brachijs, & osculis Iehova: Morere & tu anima mea inter brachia, & oscula sacratissimorum vulnerum Redemptoris tui, & tutum, ac securum tibi iter ad cœlestem patriam spondeo. Ira mortuus est P. Ioannes Cardim Lusitanus è Societate nostra, vir eximiæ virtutis, (pro quo apud sedem Apostolicam agitur, ut Beati nuncupatione honoretur) qui dum vixit, patientem Dominum semper coluit, & secutus est; cùm vivere desijt, in æternitatis itinere ducem habuit. Nam morti proximus, cum extremum facris Crucifixi sui Redemptoris vulneribus daret osculum, refixis ille è Cruce manibus, pedibusque, moribundum famulum suum complexus est, supremos ejus anhelitus, animamque suscipiens, atque ad cœlestem patriam deducens. Ita ad hanc, nobis sacra hæc pignora viam sternunt.

Filiis Israël eductis à Deo, per desertum in terram promissionis, ne aberrarent, dux fuit *columna nubis per diem, & columna*

lumina

lumina ignis per noctem. Ita & nobis, in dubio hoc æternæ salutis itinere, columna Dominicæ crucis dux esse debet, vulneribus Salvatoris, veluti totidem luminibus refulgentis, ne errore non reparando à via deflectamus, Verùm, uti qui in lubrico, ac præcipiti loco iter facit, ductore aliquo opus habet, qui manum porrigat, ita & quilibet, qui cœli viam ingreditur, duce opus habet. Ductor autem ille Saluator est; quod more suo, mellifluè scribit S. Bernardus ^{Ep. 351.} ad Hugonem Novitium; *Crucifigere, inquit, pariter cum Christo; (socius dolorum ejus esto) nec ledere aliquatenus poterunt clavi, qui per manus ejus ac pedes, ad tuos usque pervenient, sed totum tibi figent Salvatorem; & pedes tui pedibus ejus confixi, quocumque in lubrico, quovis in præcipitio, gradientur securi, manusq; ejus tuis fixæ, te ad cœlestem patriam deducunt. Hanc viam tene, hoc duce gradere viator quisquis cœlum petis, & non aberrabis.*

CON.

CONSIDERATIO III.

*Vulnera Christi**Pignora animarum.*

*Apoc. 3.
v. 17.*

Magno Reipublicæ bono, Mōtes, quos pietatis nuncupamus, aperiantur, ut qui paupertate, vel necessitate aliquā premuntur, dato pignore, sibi consulere possint. Anima mea, plurimū dubito, an egestatem tuam sat noveris. Dicis fortasse cū illo, apud D. Ioannem, *quia dives sum & locupletata, & nullius egeo; & nescis, quia tu es misera, & miserabilis, & pauper, & cæca, & nuda.* Ita nobiscum agitur, & tamen miseriam nostrā non capimus. Sed quod paupertati nostræ remedium inveniemus? Ad sacratissima Domini Iesu vulnera, & pretiosum ejus sanguinem confugiendū, veluti ad pignora, quibus neq; in cælo, neq; in terra digniora, atq; opulentiora sunt. Cū his properandum nobis *cum fiducia* ad Montem pietatis, ad Calvariæ, inquam,

quam, Montem, ad Thronum gratiæ Dei, & Heb. 1. v. 8.
tali datâ arrhâ cœlum ipsum nobis ob-
ligabitur.

Pignus hoc, uti refert S. Mater Te-
refia, invenerat anima illa admodum
afflicta, & sollicita ante Crucifixum
Salvatorem consistens, quæ cùm do-
lenter agnosceret paupertatem, & ege-
statem suam, atque omninò nihil sibi
esse, quod pro peccatis suis divinæ of-
ferret Majestati, ex ipso audivit Cru-
cifixo, se vulnera, sanguinem, univer-
sosque passionis suæ dolores illi dona-
re, ut ea veluti propria patri suo cœle-
sti representaret, isto pignore ab ipso
omnia impetraturam. Quid ni & nos
impetrabimus?

Objiciebat D. Bernardo Dēmon, In vita
ejus.
nullum illi ad æternam gloriam jus
esse. Reposuit vir sanctus; æternam
gloriam duplici titulo Christo deberi,
primò, quòd æterni patris unigenitus
sit filius, adeoque cœlestis regni hères;
altero, quòd suo illud sanguine com-
parasset, factus obediens usque ad mor-
tem. Primus titulus, ajebat Bernardus,

O

cùm

cum Salvatore meo plus quam satis sit, alterum ipse misericorditer mihi cedit, quo veluti pretiosissimo pignore, mihi caelestem gloriam polliceor, atque hac fiducia fretus, vitam deinceps securè transigam.

*Temp. 51.
da Mir.
1. V.*

Quam ut & nos transigamus securiùs, juvat hac super re audire Discipulum. Narrat is quendam, nomine quidè, sed non moribus Religiosum, fuisse solitum quot diebus centum Angelicis salutationibus Deiparam venerari. Placuit clementissimæ Matri hominis pietas, sed displicebat vita improba. Pro ejus ergo salute sollicita, Deum orat, ut morbum illi gravem immittat, qui animis sæpè mederi solet. lecto ergo affixus, & morti proximus, rapi sibi ad tribunal Christi visus est, à dæmonibus graviter accusari, atque ab irato iudice illis adjudicari. Quid agat miser? ad cuius confugiat auxilium? supernè, iudex illi iratus, inferiùs, patens infernus; intus, conscientia accusans, circa, vincientes dæmones & mox illum abrepturi. Dum autem in
cœlum

cælum oculos conjicit, an nullus inde
exurgeret patronus, adest ecce Mife-
ricordiæ Mater, pro cliente suo sup-
plex apud Iudicem filium: illi saluta-
tiones Angelicas omnes variis schedis
descriptas, honori suo à reo recitatas
repræsentedat. E contrario dæmones in-
gentia volumina flagitiis referta pro-
ducunt. Bilanci utraque imponuntur;
volumina longè præponderant. Vr-
gens tamen pro filio prodigo pientif-
sima Mater: Nate, inquit, tu sanguis
meus, & caro de carne mea, ego te in
ætatem istam perduxi, & lac virgi-
neum tot mensibus dedi, recognosce
obsecro, hujus clientuli mei causam:
non illi passionis tuæ supplicia, non
flagella, non spinas, non crucem, non
sanguinem tuum omnem deposco; sed
ejus tantùm guttulam unicam, & mi-
nimam mihi, fili, pro misero concede.
Ad quæ Dominus: Ita est Mater; tuus
ego, & omnia mea tua sunt, neque
fas est, ut avertam faciem meam à te.
Hæc ita elocutus, è divino latere pre-
tiosi sanguinis sui guttam accipiens,

virgineis sanctissimæ Matris suæ manibus obtulit, quam illa omni veneratione acceptam lanci imposuit, in qua schedulæ erant, eaque flagitiorum voluminibus longè præponderavit. Abscessere dæmones horrendis ululatus omnia complentes, ac Mariam sibi semper inimicam, peccatoribus securum misericordiæ perfugium, Dominicum sanguinem, quem etiam sceleribus suis conculcarunt, pignus illis esse salutis æternæ, quiritantes.

In Chron.
l. 4. c. 35.
2. 2.

Postremū addo. Tiro è D. Francisci familiam moribundus, à mente alienior, exclamabat, ô si natus nō essem! mox in has voces erumpebat; librā æquo examine suspendite. Deinde iterum, etiam in istam lancem imponite tantillum de passione, cruore, ac vulneribus Domini Iesu Christi. Sibi redditus, rogatus ab adstantibus, quid ita exclamasset? quid sibi illæ voces vellent? Vidi, inquit, Dei iudicium, & in eo omne verbum otiosum, ac minimum quoq; defectum severè examinari, operaq; mea bona, erratis meis composita in multis defi-

deficere; rogavi itaque divinam misericordiam, ut de Salvatoris mei meritis, parum operibus meis adderetur; quod ubi factum, benignè pro me pronuntiavit Iudex. dixit, & beatam animam Deo reddidit, ac tanto pignore æternam fælicitatem obtinuit.

CONSIDERATIO IV.

*Vulnera Christi**Omnia felicitas.*

Illa hominum animis temeritas infidet, ut ex manuum nescio quibus notis, quæ eventura credunt, ominari non erubescant. Dicam ego cum Regio Propheta: *In te speravi Domine, dixi v. 15. Ps. 30. Deus meus es tu, in manibus tuis sortes meæ.*

Audito nomine sortium: inquit Augustinus, non debemus sortilegos quærere. Sors enim non aliquid mali est. Quid igitur est, in manibus tuis sortes meæ? sortes dixit, quantum ego existimo, gratiam quâ salvi facti sumus, quæ ex Domini Iesu manibus, clavis in cruce confixis fluxit, fecitque

Ad Colof.
1. v. 12.

Proverb.
16. v. 13.

nos, ut Apostolus, ait, annumerari in partem sortis Sanctorum.

Sortes mittuntur in sinum (in urnam interpretatur ex Hebræo Cornelius noster) & à Domino temperantur. Sinus hi, hæ urnæ sūt nobis vulnera Salvatoris, in quibus sortes nostræ ad felicitatē, salutem, ac bonū omne cōstituuntur, & à Domino temperantur. Beatæ urnæ; felices sortes, fortunati hi, quibus, illis in sinibus, in illis urnis sors obtingit; obtinget autē omnibus, qui ad has urnas, ad hosce sinus, in necessitatibus suis divinæ voluntatis sortem expectant, quæ non potest non esse felix, ac beata.

In Achai.
1. 7. n. 50.

Marg. Sp.
19.

Refert Pausanias speculum ad templum Cereris fuisse expositum, in quo quisque, ubi odores accenderat, & ritē deam precatus fuerat, eventuram sibi sortem felicem, vel infelicem conspiceret. Fabula hæc est, & insanum dæmonis ludibrium. verissima specula nobis exhibent sacra Domini vulnera, in quibus infelicitas nulla, sed felicitas omnis demonstratur. Ludovicus Bloisius: *Melliflua Redemptoris nostri vulnera*, inquit,

quit, *revera mundissimum speculum sunt. si quis illa cum Apostolo penetrare sciret, inveniret in eis, quidquid divinitas exhibere potest, quod est omnis beatitudinis, ac felicitatis complementum.*

Monasterii, in Westphalia, matrona quædam acatholica binos habebat filios, quos ea in urbe, Societati in scholis suis erudiendos commiserat. Vanitati hæc nimis addicta, ad speculum comebat, & componebat se crebrius; quod cum parvuli observant, crucifixum ex arula sua, materno speculo appendunt, quo spectaculo illa permota, atque in Salvatore suo vulnerato, quasi in purissima crystallo, foeditatem, atque errorem suum contemplata, hæresim ejurat, moresque mutat; à natis felicius immortalis vitæ reddita, quam eos ipsa in mortalem ediderat. Ita in divinis vulnerum Domini speculis fors & felicitas nostra constituta est. Id quod etiam edoctus à Deo est vir religiosissimus B. Henricus Suso, è D. Dominici familia. Hic aliquando magnâ pressus tristitiâ, & de salute sua anxius, hanc de coelo vocem audivit: Surge,

*In Hist.**Coll. Mon.**Soc. Iesu**an. 1599.*

ingredere in vulnera mea, nam in his felicitas tua unica consistit.

CONSIDERATIO V.

Vulnera Christi

Auxilium animarum Purgatorij.

*Francisc.
Zach. To. 2.
Hist. Soc.
Iesu.*

R P. N. Iacobus Laines, secundus Generalis Societatis Iesu sub vitæ suæ finem, quidquid ad familiam sibi à Deo commissam, vel tuendam, vel promovendam, ubique terrarum facere posset, attentè circumspiciens, impensè per litteras quædam rerum capita commendavit; inter quæ hoc in primis erat, ut quotidie quamque frequentissimè animarum, quæ in Purgatorio igne cruciantur, studiosè omnes meminissent. Nam quandoquidem Societas tantum exhaurit laboris, occupationibus tam multis, sive litterarijs, sive spiritualibus, eo dumtaxat consilio, ut homines, ad æternam felicitatem consequendam juvet, quem ad finem creati, pretioq; tam grandi redempti sunt; consentaneum

neum profectò esse, ut eundem prosequentes
 charitatis spiritum, etiam ex hac vita di-
 gressis, ad cursum conficiendum opitulentur,
 ne justa sit illis causa Societatis charitatem,
 quasi imperfectam, & mancarn accusandi, &
 meritò liceat conqueri, se medio in itinere,
 eoq; in loco destitutos, ubi nullam omnino
 sibi ipsis opem queant adferre. Idem ipsum
 B. Franciscus Borgia, post alterum Ge-
 neralis III. suis vehementer commen-
 datum cupiebat.

Si igitur ea nobis etiam est cura, ut
 clavis, & clavibus sacrorum Domini
 Iesu vulnerum, cœlum vivis resere-
 mus, potiori sanè jure idem vitâ fun-
 dis commiserationis, & caritatis obse-
 quium præstare nos oportet. Refert Lib. 5. c. 10.
 Grat. Spir.
 sancta Mechtildis sibi à Salvatore re-
 velatum esse, quotiescunque honori
 sacrorum suorum vulnerum quinquies
 oratio Dominica, & salutatio Angeli-
 ca recitantur in subsidium purgantium
 animarum, eas mirè recreari, licet pœ-
 nis suis non continuò eximantur. San-
 cta Gertrudis non unam animam cœlo
 transmisit, postquam eâdem prece,
 O 5 Domini

P. 3. tit. 24.
c. 8. §. 15.

Domini vulnera salutasset, & deosculata fuisset. Refert S. Antoninus observatum non rarò fuisse, B. Joannem de Alvernia, Ordinis FF. Minorum, vulnere Salvatoris cultu, tot animas è Purgatorii flammis solvisse, quot ab ingenti igne vehementer agitato in aërem evolant scintillæ.

In vita.

Matrona pia in primis, Beatæ Liduwinæ Virgini Hollandæ, ex oppido Schidamo, per familiaris, cùm ei diceret, si salutis suæ certa foret, se ignibus purgatoriis, tot cupere annis cruciari, quot in vicino vase sinapis grana continerentur. Non rectè, inquit Liduwina, sapias, ac loqueris dilecta, neque satis cruciatibus Salvatoris tui, ac sacris ejus vulneribus confidis, quæ potentissima remedia sunt, ut te, atque alios à purgatorii igne liberes. Vivere illa desinit; ac dein magno ploratu sociæ Liduwinæ apparens, suamque diffidentiam accusans, orat, obsecratque ut meritis sacrorum Domini vulnerum è tormentis ineffabilibus eximatur, quod Liduwina præstitit, cœlumque exemptæ

emptæ flammis animæ aperuit.

B. Henricus Suso, de quo paulò ante, Colonia Agrippinæ studiis operam dabat, quibus decursis, abitum parans, cum altero ejusdem ordinis Religioso, sibi ob probitatem devincto, pactum iniit, ut qui ipsorum, alteri superstes viveret, pro defuncto, quot hebdomadis, anno integro, diebus Lunæ Deo Missæ sacrificium offerret quod pro mortuis legi solet; diebus autem Veneris, quod de passione Domini. Moritur post annos plures ille Susoni familiaris, quod ubi hic intellexit, orationibus variis, ac piis operibus amici animam Deo commendat. Comparet tandem defunctus; conqueritur de fide sibi non servatâ, ignibusque purgantibus vehementer eam ob causam se cruciari. Ait Suso, ex quo de illius obitu certior factus esset, non destitisse se animam ejus Deo impensè commendare. Sanguinem, sanguinem clamabat defunctus, sanguinem posco. Vbi Missæ sacrificia mihi promissa, & pacto firmata? quæ passionis, ac vul-
nerum

*Alexis de
Salo de
Purg. p. 20*

c. 90

nerum Domini meritis, præsentissima purgantibus animabus sunt auxilia. Damnavit Suso oblivionem suam, & promissa sacrificia persolvere cœpit, sociumque suppliciis exemit. Sanguinem, sanguinem, flagitant à nobis defuncti, quem in sacra generali, & quacunque corporis Domini Communione, in sacrosancto Missæ sacrificio, quod vel de Defunctis, vel de Passione Domini, vel de immaculata Deiparæ Conceptione, more Hispanico, legitur, vel novæ hujus coronæ usu, illis haurire possumus, purgatoriis flammis extinguendis efficacissimum.

Vulnera